

Sempre endavant!

Ds, 3/09/2011 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Per què jo? Com pot ser? És un càstig...? La vida és injusta.... Són algunes de les preguntes i exclamacions, encertades o errònies, que tots pronunciem com a reacció immediata a determinades circumstàncies, generalment de caire negatiu, i molt especialment quan són conseqüència de diagnòstics mèdics. Preguntes que ens enfronten amb el nostre jo més profund, amb aquelles tasques pendents que tots tenim, que ens recorden la nostra finitud i que fan accelerar el pas del temps i donen pas a les nostres pors.

Desxifrar el perquè ens pot generar la falsa sensació de trobar-hi un sentit... però en realitat no porta en lloc, perquè la resposta és senzilla i a l'hora difícil d'acceptar: no hi ha resposta; i malgrat això quantes forces i energies s'esmercen inútilment cercant la resposta, quan aquestes forces cal aplicar-les a lluitar contra la malaltia. Ningú és millor ni pitjor, a tots ens pot passar, també a mi. La malaltia, sobretot aquella que sempre ha estat envoltada d'un nom tabú sovint impronunciable socialment i que, a voltes, ens condemna a la invisibilitat i ens porta a viure més plenament i amb humilitat el do de la vida, la seva fragilitat i la seva grandesa.

La malaltia, sempre inesperada, és una prova dura, no buscada que simplement irromp en el present de qui la pateix. Inicialment paralitza, i intenta desestabilitzar el projecte personal, qüestionant el futur, repensant el passat i fent trontollar el present.

L'eina més senzilla per mirar de vèncer és la determinació, no sempre fàcil, a assumir i acceptar la prova, des de la claredat tranquil·litzadora, la que t'ajuda a viure-ho amb més serenor, sense actituds histriòniques ni desesperacions exageradament visceral. Aplicar el principi de realitat permet avançar amb fermesa però sense pressa, cercant la normalització de la situació com a pilar bàsic, juntament amb viure-ho amb la màxima naturalitat, retrobant l'equilibri entre el que creies que eres i el que vas descobrint que seràs un cop superat el tràngol de la malaltia.

Com es deia en una columna de La Vanguardia fa un temps... "hi ha persones a les quals ens visita la malaltia... aquesta deslleialtat de la vida que apareix en el moment més inesperat i que no respecta el moment de la persona i ens deixa impotents". Aquesta deslleialtat, en el cas del càncer, pot acabar convertint-se en una espasa de Dàmocles, amb llargs períodes d'invisibilitat, que ens poden fer oblidar la malaltia i que, sobtadament, poden donar pas a noves etapes d'incertesa i neguit, que fan necessària una nova recerca en el nostre jo més profund de les eines necessàries per la lluita.

Amb el temps s'aprèn que sols podem lluitar contra aquesta deslleialtat des de la petitesa i la humilitat; creixent en fortlesa i racionalitat; des de l'acceptació - que no resignació- i, els creients fermament ancorats en la pregària. Saber-se estimat per Déu Pare, l'estima i perseverança de la família, la paraula amiga dels que es fan presents, i la certesa que la vida és un regal, acaben essent una oportunitat per a treure'n el màxim de profit. Els que hem lidiat amb la malaltia en més d'una ocasió sabem que no tenim temps per futeses ni per perdre'l enfadant-nos amb res

ni ningú. Sols tenim temps per gaudir i agrair el do de la vida i, malgrat les limitacions que a voltes comporta la malaltia, hem de poder dir alt i clar: Sempre endavant!!!!